

Sygn. akt: I C 473/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Waclaw
Protokolant:	sekr. sądowy Martyna Pańkowska

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2015 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **w J.**

przeciwko T. D.

o zapłatę

I nakaz zapłaty z dnia 11 czerwca 2015 r. utrzymuje w mocy w całości;

II zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 7217,- zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia radcy prawnego.

Sygn. akt: I C 473/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Oddział w J. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że pozwana T. D. ma zapłacić na jego rzecz z weksla kwotę 271.066,55 złotych wraz z odsetkami umownymi za okres od 14 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając stanowisko powód wskazał, że w dniu 18 marca 2013 r. pozwana złożyła na wekslu in blanco wystawionym przez A. D. oświadczenie o poręczeniu. Nadto załączyła deklarację wekslową. Weksel, po jego uzupełnieniu zgodnie z porozumieniem, nie został wykupiony przez wymienioną w oznaczonym terminie do dnia 24 kwietnia 2015 r. Z tego też powodu żądanie jest w pełni zasadne (k. 3-4).

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 11 czerwca 2015 r. w sprawie (...) Sąd Okręgowy w O. nakazał pozwanej T. D. zapłacić na rzecz powoda (...) Oddział w J. dochodzoną pozwem kwotę wraz z odsetkami w wysokości stanowiącej czterokrotność każdorazowej stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 243.000 zł od dnia 24 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3.389 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (k. 39).

Od nakazu zapłaty pozwana T. D. złożyła zarzuty wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej z uwagi na złożoność sprawy i niezbędny nakład pracy pełnomocnika, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana w pierwszej kolejności zarzuciła naruszenie art. 10 ustawy z dnia 28.04.1936 r. - Prawo wekslowe w zw. z art. 385¹§ 1 k.c. poprzez wypełnienie poręczonego przez nią weksla in blanco na kwotę, która nie została z nią – jako konsumentem - indywidualnie uzgodniona, co stanowiło niedozwolone, a tym samym niewiążące jej, postanowienie umowne.

Pozwana podniosła również, że powód dopuścił się obrazy art. 10 ustawy z dnia 28.04.1936 r. - Prawo wekslowe w zw. z art. 91 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze poprzez wypełnienie weksla z datą płatności inną niż data ogłoszenia upadłości wystawcy weksla. Wymieniona wskazała także, iż poprzez wypełnienie weksla datą, w której wymieniony jako upadły w upadłości likwidacyjnej pozbawiony był prawa zarządzania swoim majątkiem, nie mógł on zaciągnąć zobowiązania. Tym samym dochodzenie roszczenia z weksla jest bezskuteczne.

Ponadto pozwana podniosła, że powód dopuścił się obrazy art. 10 ustawy z dnia 28.04.1936 r. - Prawo wekslowe w zw. z art. 369 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze poprzez wypełnienie weksla na kwotę niezgodną z deklaracją wekslową, bez uwzględnienia skutków ogłoszenia upadłości dłużnika wekslowego oraz możliwości zmiany wysokości długu poprzez jego częściowe umorzenie w związku z zakończeniem postępowania upadłościowego (k. 45-47).

Na rozprawie w dniu 7 października 2015 r. powód ustosunkowując się do treści zarzutów wskazał, że odpowiedzialność awalisty jest samodzielna, zaś w dniu wręczenia weksla dłużnik miał zdolność wekslową. Niezależnie od powyższego zauważył, że kredytobiorcą był A. D., zobowiązanie osoby poręczającej ma natomiast charakter samoistny (k. 95).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 marca 2008 r. między powodem (...) Oddział w J. a A. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...) w G. została zawarta umowa o kredyt zwykły w rachunku bankowym - odnawialny (...) w kwocie 250.000,00 zł na okres od dnia 11 marca 2008 r. do 28 lutego 2011 r. w formie linii kredytowej odnawialnej z przeznaczeniem na spłatę zaległych zobowiązań i finansowanie bieżącej działalności gospodarczej kredytobiorcy. Zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 3 i 4 umowy prawne zabezpieczenie spłaty udzielonego kredytu wraz z odsetkami i innymi kosztami stanowiło, między innymi, przystąpienie do długu współmałżonki kredytobiorcy – pozwanej T. D. oraz wystawione przez oboje małżonków weksle in blanco wraz z deklaracją wekslową. Wskazana umowa została podpisana przez A. D. i T. D..

(ok. bezsporne, umowa o kredyt z dnia 11 marca 2008 r. k. 10-12; uchwały w sprawie oprocentowania środków k. 22-31)

Dnia 31 sierpnia 2009 r. A. D. i powodowy bank zawarli Aneks Nr (...) do umowy o kredyt zwykły w rachunku bankowym - odnawialny (...) z dnia 11 marca 2008 r., na mocy którego zwiększona została kwota kredytu o 280.000 zł, tj. do kwoty 530.000 zł. W związku z powyższym zmodyfikowano § 9 ust. 1 pkt 3 i 4 tejże umowy wskazując, że prawne zabezpieczenie spłaty kredytu w tej wysokości wraz z odsetkami i innymi kosztami stanowiło, między innymi, przystąpienie do długu współmałżonki kredytobiorcy – T. D. oraz wystawione przez oboje małżonków 4 sztuki weksli in blanco wraz z deklaracją wekslową. Wskazany aneks do umowy został podpisany przez A. D. i T. D..

Podobnie, w dniach 3 grudnia 2009 r., 21 stycznia 2010 r., 7 marca 2011 r., 18 marca 2013 r., 11 września 2013 r. i 8 stycznia 2014 r., zawierano kolejne Aneksy Nr (...) do umowy o kredyt zwykły w rachunku bankowym - odnawialny (...) z dnia 11 marca 2008 r., które każdorazowo były podpisywane przez A. D. i T. D.. W niektórych aneksach pozwana oznaczona jako osoba przystępująca do długu jednocześnie wyrażała zgodę na ich podpisanie.

(dowód: Aneksy Nr (...) do umowy o kredyt z dnia 11 marca 2008 r. k. 13-21)

W dniu 18 marca 2013 r. T. D. i A. D. podpisali deklarację wekslową dla zabezpieczenia roszczeń wynikających z umowy o kredyt zwykły w rachunku bankowym - odnawialny (...) z dnia 11 marca 2008 r. Wymienieni złożyli do dyspozycji Banku 4 sztuki weksli in blanco z klauzulą „bez protestu” oraz wyrazili zgodę na ich wypełnienie przez Bank w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu w Banku z tytułu udzielonego kredytu wraz z należnymi odsetkami, kwotami

opłat i prowizji, a także innymi kosztami ubocznymi, w razie nieuregulowania w terminie kredytu. Ponadto wystawcy weksli wyrazili zgodę na opatrzenie weksli datą płatności według uznania Banku.

Jednocześnie A. D. wystawił weksel własny in blanco (bez protestu), który został przez niego podpisany. Na odwrocie tego weksla pozwana T. D. złożyła swój podpis pod oświadczeniem: „Poręczam za wystawcę”.

(dowód: deklaracja wekslowa z dnia 18 marca 2008 r. k. 6; weksel k. 5)

Pismem z dnia 14 kwietnia 2015 r. powód zawiadomił pozwaną T. D. o uzupełnieniu weksla zgodnie z treścią deklaracji, wzywając wymienioną do zapłaty kwoty 271.066,55 zł, na którą składała się należność główna z tytułu umowy (...) w wysokości 243.000,00zł, odsetki bieżące i karne naliczone na dzień 13 kwietnia 2015 r. w kwocie 27.682,67 zł oraz koszty opomnień i wezwania w kwocie 383,88 zł.

Data płatności weksla została ustalona na dzień 24 kwietnia 2015 r. Pozwana weksla nie wykupiła, nie uregulowała również swych należności z tego tytułu.

(dowód: wezwanie z dnia 14 kwietnia 2015 r. wraz z dowodami doręczeń k. 7-9; weksel k. 5; bezsporne)

W dniu 7 lipca 2014 r. została ogłoszona upadłość A. D. - Firmy Produkcyjno – Handlowej (...) w G.. Powód zgłosił w toku postępowania upadłościowego wierzytelność w kwocie 372.145,48 zł.

(dowód: bezsporne; lista wierzytelności k. 83)

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie sformułowane pozwem zasługiwało na uwzględnienie w całości, zaś zarzuty pozwanej T. D. wraz z przytoczoną na ich poparcie argumentacją nie mogły stanowić podstawy do uchylenia nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym w dniu 11 czerwca 2015 r.

Na wstępie zaznaczyć należy, że ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie Sąd poczynił w oparciu o dołączoną do sprawy dokumentację, której wiarygodności i prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała.

Okolicznością bezsporną (i zarazem punktem wyjściowym rozważań w niniejszej sprawie) jest, że w celu zabezpieczenia roszczeń powodowego (...) Oddział w J. wynikających z zawartej w dniu 11 marca 2008 r. z A. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...)w G. umowy o kredyt zwykły w rachunku bankowym - odnawialny (...), A. D. wystawił weksel in blanco, który został poręczony przez jego małżonkę T. D..

Nie budzi przy tym wątpliwości, że zarówno wystawca weksla, jak i poręczycielka podpisali w dniu 18 marca 2008 r. - celem zabezpieczenia roszczeń wynikających z umowy nr (...) z dnia 11 marca 2008 r. - deklarację wekslową, mocą której upoważnili powoda do wypełnienia wystawionego w tym dniu weksla in blanco na sumę odpowiadającą zadłużeniu z tytułu udzielonego kredytu wraz z należnymi odsetkami, kwotami opłat i prowizji, a także innymi kosztami ubocznymi oraz opatrzenia datą płatności weksla według własnego uznania.

Poza sporem między stronami pozostawał również fakt niespłacenia należności kredytowej, jak również ogłoszenie w dniu 7 lipca 2014 r. upadłości Firmy (...) A. D. w G. i wypełnienia przez powoda w dacie 14 kwietnia 2015 r. weksla z poleceniem zapłaty na kwotę 271.066,50 zł do dnia 24 kwietnia 2015 r.

Pozwana przyznając wskazane okoliczności zmierzała jednakże do wykazania, że nie ponosi odpowiedzialności wekslowej z tytułu poręczenia weksla in blanco, albowiem po pierwsze - powód nie miał prawa uzupełnić tegoż weksla na kwotę 271.066,50 zł, skoro wbrew treści art. 385¹§ 1 k.c., wysokość wskazanej kwoty nie została z nią, jako konsumentem, indywidualnie uzgodniona, co niweczyło możliwość dochodzenia jej przez powoda w drodze wypełnienia weksla in blanco. Z tak sformułowanym stanowiskiem nie sposób się jednak zgodzić.

Zgodnie bowiem z treścią art. 30 ustawy z dnia 28.04.1936 r. - Prawo wekslowe (w skrócie: pr. weksl.) zapłatę weksla można zabezpieczyć poręczeniem wekslowym (awal). Artykuł 32 pr. weksl. stanowi, że poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Jego zobowiązanie jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręczył było nieważne z jakiegokolwiek, z wyjątkiem wady formalnej, przyczyny.

Awal zabezpiecza przy tym tylko zobowiązanie wekslowe, które cechuje się abstrakcyjnością i bezwarunkowością. Akcesoryjność poręczenia wekslowego wykazuje cechy odmienne w stosunku do innych zabezpieczeń, w tym poręczenia cywilnego. Zobowiązanie awalisty powstaje bowiem niezależnie od istnienia zobowiązania dłużnika głównego w sensie materialnym; wystarczy, że zobowiązanie to zostało prawidłowo wyrażone na dokumencie wekslowym w sensie formalnym. Z tego też względu akcesoryjność poręczenia wekslowego określana jest jako akcesoryjność formalna. Zobowiązanie poręczyciela wekslowego jest jednak zobowiązaniem samodzielnym. Awalista zobowiązuje się nie wobec dłużnika, lecz względem jego wierzyciela. Jeżeli zobowiązanie osoby, za którą poręczył jest formalnie ważne, odpowiada samodzielnie, tj. niezależnie od zobowiązania poręczonego (por. stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 12 grudnia 2008 r. sygn. II CSK 360/08, Lex nr 584726).

Nie budzi przy tym wątpliwości możliwość udzielenia poręczenia na wekslu in blanco. Co istotne, poręczyciel wekslowy poręczając na wekslu in blanco może poręczyć do pełnej kwoty przyszłej sumy wekslowej lub do kwoty przez niego określonej. W tym ostatnim przypadku suma poręczona powinna być wskazana zarówno na wekslu, jak i w treści deklaracji. Jeżeli poręczyciel wpisze kwotę, do wysokości której poręcza tylko na wekslu, a nie zrobi tego w deklaracji, albo odwrotnie, wpisze ją w deklaracji ale nie umieści jej na wekslu, wierzyciel nie może domagać się od poręczyciela zapłaty kwoty wyższej niż wskazana na wekslu, w pierwszym przypadku, lub w deklaracji, w drugim przypadku (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 stycznia 2001 r., II CKN 25/00, OSN z 2001, nr 7-8, poz. 117). Jeżeli jednak poręczyciel nie wskaże żadnej kwoty - która to sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie - przyjmuje się, że poręczył za zobowiązanie zaciągnięte przez wystawcę weksla do pełnej jego wysokości.

W realiach niniejszej sprawy oczywistym jest – której to zresztą okoliczności strona pozwana nie kwestionowała – że na wystawionym przez A. D. wekslu in blanco T. D. złożyła swój podpis oświadczając, że poręcza za wystawcę. Ponadto wymieniona podpisała deklarację wekslową do weksla in blanco, w której jako granicę swojej odpowiedzialności wskazała „sumę odpowiadającą zadłużeniu z tytułu udzielonego kredytu zwykłego w rachunku bankowym - odnawialnym (...) wraz z należnymi odsetkami, kwotami opłat i prowizji, a także innymi kosztami ubocznymi”. Dokonując zatem w oparciu o art. 65 k.c. wykładni woli stron porozumienia wekslowego bez ryzyka popełnienia jakiegokolwiek błędu przyjąć należy, że T. D. jednoznacznie poręczała sumę zadłużenia wynikającą z umowy zawartej w dniu 11 marca 2008 r., modyfikowanej aneksami nr (...), która na dzień wypełnienia weksla – co należy powtórzyć jest okolicznością bezsporną - wynosiła 271.066,50 zł.

Pozwana nie przedstawiła przy tym żadnych dowodów, a tym bardziej racjonalnych argumentów, przemawiających za odmienną wykładnią tego zapisu porozumienia.

Na marginesie jedynie zaznaczyć wypada, że T. D. miała pełną wiedzę i świadomość wysokości zadłużenia z tytułu zawartej przez jej męża umowy kredytu zwykłego w rachunku bankowym - odnawialnym (...). Z zapisu § 9 ust. 1 pkt 3 wskazanej umowy wynika bowiem, że pozwana przystąpiła do długu współmałżonka już w dniu 11 marca 2008 r. celem zabezpieczenia jego spłaty i sygnowała swoim nazwiskiem z racji powyższego wszystkie umowy modyfikujące jej treść.

Żadną miarą tym samym nie zachodzi ani „ukształtowanie praw i obowiązków w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami”, ani sytuacja braku jednoznacznego określenia rozmiaru świadczenia głównego w postaci spłaty wymagalnego zadłużenia za kredytobiorcę. W świetle powyższego zarzut obrazy art. 10 pr. weksl. w zw. z art. 385¹§ 1 k.c. uznać należy za oczywiście chybiony.

Podobnie, nie mógł odnieść zamierzonego skutku zarzut pozwanej, że nie ponosi ona odpowiedzialności z tytułu poręczenia weksla in blanco z tej przyczyny, że wystawca weksla, wskutek ogłoszenia jego upadłości w dniu 7 lipca 2014 r., utracił możliwość skutecznego zaciągania po tej dacie zobowiązań, w tym wekslowych, co miało skutkować

niemożnością wypełnienia przez powoda weksła in blanco w dniu 14 kwietnia 2015 r. i tym samym dochodzenia od poręczycielki zobowiązania poręczonego; ewentualnie (gdyby zapatrywanie powyższe nie zostało zaaprobowane) dlatego, że weksel wypełniony został niezgodnie z deklaracją wekslową, tj. opatrzony datą płatności na dzień 24 kwietnia 2015 r., a więc po ogłoszeniu upadłości wystawcy.

Odnosząc się do tej części argumentacji pozwanej -tu ponownie wskazać wypada, że w doktrynie i judykaturze za ugruntowany należy uznać pogląd, zgodnie z którym poręczyciel ponosi odpowiedzialność nawet wtedy, gdy osoba, za którą poręczył, nie miała zdolności wekslowej. Poręczyciel wekslowy nie może bowiem bronić się wobec wierzyciela zarzutami opartymi na swoich osobistych stosunkach z osobą, za którą poręczył, lecz tylko na stosunkach z posiadaczem weksła. Nawet błąd poręczyciela wekslowego co do osoby wystawcy weksła własnego in blanco nie zwalnia poręczyciela od odpowiedzialności wekslowej (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1998 r., I CKN 575/87, Głosa 2006, nr 4, poz. 30; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 1994 r., III CZP 75/94, OSNC 1994, nr 12, poz. 228).

Awalista odpowiada za zobowiązanie wekslowe także wtedy, gdy podpis osoby, za którą poręczył został sfałszowany (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CK 502/03). Poręczyciele na wekslu in blanco nie mogą również powoływać się na jego nieważność jako podstawę zwolnienia z odpowiedzialności wekslowej z tego powodu, że remitent po otrzymaniu od wystawcy weksła niepełnego uzupełnił go, wpisując datę wystawienia wcześniejszą niż wpis wystawcy w Krajowym Rejestrze Sądowym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2005 r., III CKN 520/04, OSNC 2006, nr 4, poz. 67).

Co więcej dla odpowiedzialności awalisty nie ma znaczenia nawet okoliczność utraty bytu prawnego przez wystawcę weksła in blanco (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. II CSK 360/08 Lex nr 584726).

W świetle powyższego stwierdzić wypada, że ogłoszenie upadłości wystawcy weksła własnego in blanco nie powoduje wygaśnięcia zobowiązania wekslowego poręczyciela. Powtórzyć bowiem jeszcze raz trzeba, że awalista nie zobowiązuje się wobec osoby, za którą poręczył, lecz wobec wierzyciela. Poręczyciel wekslowy nie może więc bronić się zarzutami opartymi na osobistych stosunkach z podmiotem, za który poręczył. Nie może również podnosić zarzutów osobistych, dotyczących tego podmiotu. Dla odpowiedzialności awalisty nie ma zatem znaczenia okoliczność, że została ogłoszona upadłość wystawcy, za którego udzielił on poręczenia (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 6 stycznia 2000 r. I ACA 908/99, Pr. Bankowe 2001/6/28).

Z tożsamyh względów nie mógł odnieść zamierzonego skutku zarzut obrazy art. 10 pr. weksl. w zw. z art. 369 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze z powodu zgłoszenia przez powoda w postępowaniu likwidacyjnym wierzytelności z tytułu umowy o kredyt zwykły w rachunku bankowym - odnawialny (...) z dnia 11 marca 2008 r. Okoliczność ta nie wpływa bowiem ani na istnienie, jak też zakres, zobowiązania poręczyciela wekslowego, przynajmniej na dzień wyrokowania w niniejszej sprawie.

Ewentualne bowiem zdarzenia mogące nastąpić w toku postępowania upadłościowego po wydaniu wyroku w sprawie niniejszej wpływające na zakres zadłużenia dłużnika nie mogą stać na przeszkodzie ustaleniu tego zakresu na chwilę obecną i wydaniu w oparciu o to orzeczenia końcowego.

Podkreślić jedynie dla porządku wypada, iż zdarzeniami, o których mowa w art. 369 ust. 1 pkt 1 p.u.n., są wszystkie zdarzenia oraz stosunki faktyczne i prawne, których powstania dłużnik w normalnym toku rzeczy nie mógł i nie powinien był brać pod uwagę, a na powstanie których nie miał żadnego wpływu, jak również okoliczności, które nie są wynikiem jego niedbalstwa lub lekkomyślności, przy czym wymaga to obiektywizacji ocen. Zdarzeniami takimi są więc klęski żywiołowe, anomalie pogodowe, zniszczenie przedsiębiorstwa upadłego wskutek pożaru, zdarzenia o charakterze politycznym, ciężka choroba upadłego itp. (por. postanow. SN z dnia 5 02 2015- V CSK 236/14) – baza orz. LEX nr 1652408.

Pozwana nie tylko takich okoliczności nie uprawdopodobniła, lecz nawet w zarzutach od nakazu ich nie przywołała.

Stąd i z tej to zatem przyczyny brak było podstaw do ewentualnego zawieszenia postępowania do czasu zakończenia postępowania upadłościowego (o co zresztą pozwana procesowo nie zabiegała wnosząc jedynie o oddalenie powództwa, co zastanej sytuacji procesowej z przywołanych przyczyn jest całkowicie chybione)

Podobnie, nie sposób uznać, aby wypełnienie weksla datą płatności przypadającą po ogłoszeniu upadłości likwidacyjnej wystawcy weksla, dawało podstawy do przyjęcia, że weksel został uzupełniony niezgodnie z porozumieniem wekslowym. Przywołany przez pozwaną pogląd Sądu Najwyższego wyrażony na kanwie orzeczenia z dnia 1 czerwca 1965 r., sygn. akt I CR 528/64, (Lex nr 5814), że uzupełnienie weksla datą późniejszą od daty ogłoszenia upadłości wystawcy weksla stanowi naruszenie treści porozumienia (art. 10 pr. weksl.) – jest odosobniony w orzecznictwie, nie jest znane nadto jego uzasadnienie. W tej sytuacji, wobec braku stosownej – pogłębionej – argumentacji pozwanej w tym zakresie, jej stanowisko uznać należy za chybione. Dość jedynie wskazać, iż może to dotyczyć jedynie dłużnika wekslowego, nadto może dotyczyć jedynie niektórych elementów weksla np. daty jako początku biegu odsetek etc.

Niezależnie od powyższego zwrócić wypada uwagę, że sporny weksel został wbrew treści porozumienia wekslowego zawartego w dniu 18 marca 2013 r., opatrzony datą wystawienia tożsamą z datą wypełnienia weksla, tj. 14 kwietnia 2015 r. Za datę wystawienia weksla przyjmuje się natomiast datę, w której weksel został podpisany przez wystawcę – w niniejszej sprawie zatem winien to być dzień 18 marca 2013 r. Błędne wskazanie na wekslu daty jego wystawienia nie wpływa jednak na możliwość dochodzenia na jego podstawie spełnienia zobowiązania. Trzeba mieć bowiem na uwadze, że w przypadku weksla niezupełnego in blanco zobowiązanie powstaje już z chwilą złożenia na nim podpisu, a nie dopiero w chwili jego uzupełnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2003 r., sygn. akt I CKN 434/01, LEX 137623). Utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego przewiduje zaś, że umieszczenie na wekslu nieprawdziwej daty wystawienia, tj. wcześniejszej lub późniejszej niż faktyczna data złożenia podpisu przez wystawcę, nie powoduje jego nieważności (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 4 maja 1928 r., sygn. akt I C 474/27, zb. Orz. SN 1928, poz.9). Nieważny będzie bowiem jedynie taki weksel, w którym data wystawienia jest późniejsza od daty płatności, bądź zawiera inną niemożliwość (art. 387 § 1 k.c.), jak na przykład wpisanie nieistniejącej daty lub nieistniejącego roku.

Reasumując, rozbieżność ujawniona w wekslu i podniesiona w złożonym zarzucie w ocenie Sądu nie skutkuje nieważnością weksla.

W tej sytuacji Sąd uznał, że podniesione przez pozwaną zarzuty są nieuzasadnione i nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym. W konsekwencji Sąd ostatecznie uznał, iż poręczycielka ponosi solidarną odpowiedzialność za zobowiązania wynikające z umowy o kredyt zwykły w rachunku bankowym - odnawialny (...) z dnia 11 marca 2008 r. w wysokości 271.066,55 zł.

W tym też stanie rzeczy, na podstawie art. 31-32 w zw. z art. 103 ustawy – Prawo wekslowe, art. 482 § 1 k.c., art. 481 § 1 k.c. oraz art. 496 k.p.c., Sąd utrzymał w mocy wyżej wskazany nakaz zapłaty w stosunku do pozwanej T. D. (punkt I wyroku), orzekając nadto o kosztach procesu w części wywołanej zarzutami wymienionej (punkt II wyroku).

Zaznaczyć końcowo należy, że w toku postępowania przeprowadzonego w sprawie na skutek zarzutów złożonych przez pozwaną nie ujawniono okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na słuszność rozstrzygnięć zawartych w nakazie zapłaty w zakresie roszczeń odsetkowych oraz uwzględnionych kosztów procesu. Powód wprawdzie wniósł o zasądzenie odsetek w wysokości stanowiącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 14 kwietnia 2015 r., tym niemniej zasadnym było przyjąć z urzędu, że przysługują one od dnia 24 kwietnia 2015 r., tj. daty płatności weksla, co znalazło odzwierciedlenie w treści nakazu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.). Do kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw przez powoda, które pozwana jako strona

przegrywająca sprawę w całości obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi, należało zaliczyć: opłatę od pozwu (1/4 z 13.554zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika profesjonalnego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 7.217 zł, przy czym koszty procesu w postaci opłaty od pozwu zostały uwzględnione w treści nakazu zapłaty z dnia 11 czerwca 2015 r.